

Siedem

groszy

DZIENNIK ILUSTROWANY DLA WSZYSTKICH
O WSZYSTKIEM.

WIADOMOŚCI ZE ŚWIATA · SENSACYJNE POWIEŚCI.

ROK III.

CZWARTEK, 13 WRZESNIA 1934

NR. 252

Bracia Adamowicze na Śląsku Entuzjastyczne przywitanie lotników w Katowicach

Katowice, 12 września.
W dniu 12 bm. Katowice witały uroczyste bohaterskich lotników transatlantycznych i rodaków naszych z Ameryki, braci Bena i Józefa Adamowiczów. W związku z przylotem bohaterów przestworzy, wielkie tłumy ludności wyruszyły na lotnisko katowickie, gdzie przylotu gości oczekiwali przedstawiciele władz wojewódzkich, państwowych oraz samorządowych, reprezentanci Aeroklubu Śląskiego, przedstawiciele L. O. P. P., oraz delegacje organizacji społecznych Katowic i najbliższej okolicy wraz z sztandarami.

Okolo godz. 16,30, gdy oczekiwanie tłumów doszło już do punktu kulminacyjnego, zdała od strony Mysłowic ukazała się na niebie kilka czarnych punkcików, zbliżających się w kierunku Katowic. W tłumie powstało poruszenie i wszyscy spoglądali ku niebiosom, skąd miał się ukazać samolot braci Adamowiczów. Samoloty, lecące od strony Mysłowic, zbliżyły się powoli ku Katowicom i po chwili wśród olbrzymiego entuzjazmu, okrzyków i wiewatów, wylądowały gładko na terenie lotniska. Razem z samolotem braci Adamowiczów, wylądowała trójka samolotów Aeroklubu Śląskiego, która wyleciała okolo godz. 16-ej na spotkanie bohaterów w stronę Mysłowic.

Trudno opisać to, co się działo na przestrzeni przeznaczony do lądowania samolotów. Rozentuzjasmowany tłum nie uznawał żadnych przeszkód, lecz parł całą siłą w kierunku samolotu Adamowiczów, pragnąc z bliska ujrzeć naszych bohaterów. Z trudnością udało się policji oraz straży porządkowej przeprowadzić braci Adamowiczów na peron portu lotniczego, gdzie powitał ich w imieniu województwa p. tw. wojewoda dr. Saloni. Następnie mała dziewczynka wręczyła bohaterskim lotnikom pęki pięknych kwiatów po wygłoszeniu deklaracji.

Po oficjalnym przywitaniu, bracia Adamowicze, którzy przybyli m. in. w towarzystwie p. Adamowiczowej, wśród entuzjastycznych okrzyków odjechali ku miastu z lotniska w otwartym samochodzie. Po drodze tłumy ludności tworzyły szpaler, a prawie wszystkie okna domów obsadzone były wiewatującami na cześć lotników mieszkańcami. Najbardziej entuzjastyczne przyjęcie zgotowano lotnikom w centrum miasta, przy ul. Piłsudskiego, na Rynku i ul. 3-go Maja. Tłumy zajęły chodniki, a z domów, położonych przy tych ulicach powiewały sztandary i chorągiewki narodowe.

Wreszcie, po przybyciu lotników na Plac Wolności, wysiedli oni z samochodu, ustawili się przed płytą Nieznanego Powstańca, gdzie

złożyli wieniec ku czci poległych. Przy płycie pełniła straż honorowa delegacja powstańców, a pozatem ustawione były delegacje organizacji przysposobienia wojskowego i szereg pocz-
tów sztandarowych różnych organizacji.

Po złożeniu wieńca na płycie Nieznanego

Powstańca, lotnicy udali się pod eskortą motocyklistów i samochodów Automobil Klubu przez ulicę 3-go Maja do hotelu „Monopol”, gdzie urządzono dla nich, oraz ich otoczenia pomieszczenie.

Wieczorem o godz. 20-ej odbyło się w salach Ratusza uroczyste posiedzenie Magistratu i Rady Miejskiej miasta Katowic dla przywitania lotników przez miasto.

Adamowiczowie w Chorzowie

W dniu 13 bm. zwiedzać będą lotnicy Muzeum Śląskie i Gmach Województwa Śląskiego, oraz składać będą wizyty, poczem o godzinie 12,30 wyjadą na zwiedzenie Chorzowa. Trasa przejazdu samochu z braćmi Adamowiczami prowadzić będzie przez Zależe i Hajduki. Na granicy Chorzowa witać będzie lotników banderla Chorzowa w strojach śląskich. Lotnicy udadzą się do Magistratu, gdzie nastąpi ich powitanie przez przedstawicieli miasta. W Chorzowie bracia Adamowicze zwiedzać będą szyb „Prezydent Mościcki”, oraz Hutę Królewską. Po powrocie do Katowic w godzinach wieczornych, lotnicy wezmą udział w przedstawieniu teatralnym.

Komitet przyjęcia braci Adamowiczów w Chorzowie, zwraca się z apelem do obywatelstwa o jaknajliczniejszy udział we wszystkich uroczystościach powitalnych, nadto w czasie przejazdów ulicami miast o owacyjne witanie lotników

Stan zdrowia prez. Masaryka

Praga, 12 9. PAT.

Ogłoszono biuletyn lekarzy w sprawie zdrowia prezydenta Masaryka. Z wyjaśnień, zawartych w tym komunikacie, wynika, że niedawne zaburzenia wzrokowe, jakim uległ prezydent, były spowodowane przez zmiany, jakie zaszły w naczyniach krwionośnych siatkówki. Obecnie w stanie zdrowia prezydenta nastąpiła poprawa. Podobne zmiany, wynikające z podeszłego wieku prezydenta, wywołały pewien niedowład w ruchach palców prawej ręki. Biuletyn stwierdza jednak, że ogólny stan zdrowia prezydenta Masaryka jest najzupełniej zadowolający. Prezydent odbywa codziennie przejażdżkę powozem w lesie.

Bezbronne wybrzeża Anglii

Londyn, 12. 9. Tel. wł.

Kombinowane manewry lądowe, powietrzne i morskie u wybrzeży Yorkshire, którym w kołach politycznych przypisują wielkie znaczenie, zakończyły się zwycięstwem partii atakującej, która zdołała się okopać w kilku punktach wybrzeża, zanim obrona zauważyła manewr lądowania. Atak sił lotniczych obrony został przez stronę atakującą odparty. W godzinach wieczornych wywiązała się ożywiona walka artyleryjska pomiędzy siłami morskimi strony atakującej, a ciężką artylerią obrony, której pozycje znajdowały się w odległości 10 km. od wybrzeża. Również w tej fazie ćwiczeń rozjemcy stwierdzili klęskę obrony. Wyniki manewrów będą niewątpliwie przedmiotem dalszych rozważań angielskich kół wojskowych, domagających się znacznego zwiększenia angielskich sił lotniczych.

Starzyk i dyr. D. K. P. prezes Aeroklubu płk. Groser. Pilota pozostawiono na wolnej stopie. Jak się w ostatniej chwili dowiadujemy, przewieziony do szpitala Janta zmarł po operacji. Przybyła i Sznelerowa ranni są w ręce a Konieczna doznała złamania nogi.

Bracia Adamowicze po przylocie na lotnisko katowickie. U góry od lewej Józef Adamowicz, p. Kaplicka z Krakowa, Ben Adamowicz i p. Adamowiczowa, u dołu Ben Adamowicz przy samolocie.

(Ag. Fot. „Polonij” i „Siedmiu Groszy”. Fot. Cz. Datka.)

Kto wygrał?

Warszawa, 12. 9. Tel. wł.

W pierwszym i drugim ciągnięciu Loterii Państwowej główne wygrane były następujące:

10.000 zł. na nr. 76265.
5.000 zł. na nr. 61280, 83142.
2.000 zł. na nr. 28173, 31875, 35477, 60656, 83441, 90560, 97675, 109098, 111297, 130661, 133319, 145737, 165017.
1.000 zł. na nr. 8594, 9551, 19243, 20900, 24687, 29699, 32752, 44983, 49814, 55231, 66603, 76793, 77943, 82062, 82557, 80188, 83242, 92267, 108164, 112502, 113984, 118123, 120660, 120978, 125375, 127584, 133761, 133851, 146177, 146510, 149969, 153014, 153096, 154021, 156144, 156439, 169151.
W czwartym ciągnięciu główne wygrane były następujące:
15.000 zł. na nr. 31260, 57442, 105154.
10.000 zł. na nr. 34203, 47972.
5.000 zł. na nr. 31849, 95911, 154863, 164025.
2.000 zł. na nr. 11537, 20897, 31881, 63183, 71757, 75158, 82351, 84035, 101236, 112082, 115140, 118213, 138820, 132860, 138191, 145159, 152179, 158238, 162749.
1.000 zł. — 393 1713 2157 14342 27296
35804 40202 43723 58350 60704 63747 64720
68691 68711 74436 80715 81110 81291 87612
88210 88479 92054 99355 113242 115030 117279
125785 130474 133860 136627 140941 160406
163132 164065 169834

Awionetka wjechała w tłum Straszny wypadek na lotnisku katowickim

Katowice, 12 września.

W chwili kiedy bracia Adamowicze składali na Grobie Nieznanego Powstańca w Katowicach wieniec, a tłumy mieszkańców miasta Katowic wiewatowały na ich cześć, wydarzył się na lotnisku katowickim straszny wypadek.

Awionetka „RWD-5” z Aeroklubu krakowskiego, pilotowana przez por. Kosińskiego, z II pułku lotniczego w Krakowie, po wylądowaniu na lotnisku stała przed hangarem Śląskiego Aeroklubu. Na lotnisku znajdowało się już bardzo mało ludzi, a jedynie okolo powyższej awionetki stało kilkunastu ciekawych.

W pewnej chwili zbliżył się do awionetki przybyły z Krakowa pilot, inspektor wyszkolenia Cezarczyk i zapuścił rękami śmigło. W tym momencie silnik ruszył całym gazem i w niespełna 10 sek. aparat uniósł się z ziemi.

Grupa ludzi, otaczająca samolot rzuciła się na ziemię. Samolot tymczasem z kolosalną siłą pędził naprzód i uderzył prawym skrzydłem w rusztowanie obok hangaru Aeroklubu. Zrobił wówczas pół obrotu w prawo i runął

w blaszane drzwi hangaru. W miejscu tem znajdowała się większa grupa ludzi, która na widok zbliżającego się samolotu rozprószyła się. Śmigło samolotu dosięgło jednak znajdującego się w pobliżu Jantę z Brynowa (ulica Kochłowska 5), oraz Przybyłę Fabjana, Konieczną Emilję z Katowic (ul. Poniatowskiego 16) i Sznelerową. Ciężko ranny Janta wylądował na ziemi w strasznych boleściach. Natychmiast zawezwano pogotowie ratunkowe, które rannych zabrało do szpitala miejskiego.

Wypadek ten wywarł na lotnisku przynębiające wrażenie i rozniósł się lotem błyskawicy po Katowicach.

Należy zaznaczyć, że za wypadek winić nie można, ani kierownictwa portu, ani wojewódzkiego komitetu LOPP i Aeroklubu Śląskiego. Nieszczęście zdarzyło się w okolicznościach, za które nikt nie może odpowiadać.

Charakterystyczny jest również fakt, że awionetka „RWD-5” miała wystartować do Krakowa wraz z prezydentową miastą, p. Karlicką, która w towarzystwie braci Adamowiczów przybyła na lotnisko do Katowic. Na miejsce wypadku udali się starosta katowicki dr. Seidler, komendant powiatowy p. p.

Tajemnica biura w magazynie kolejowym

Rozprawa przeciw Pawłowi Pałce z Mysłowic o morderstwo

Dnia 25 marca ub. roku lotem błyskawicy rozszedła się na Górnym Śląsku wieść o zagadkowej zbrodni, dokonanej w magazynach kolejowych w Mysłowicach.

Przy ulicy Krakowskiej w Mysłowicach, po drugiej stronie dworca myśłowickiego, mieszczą się wielkie magazyny kolejowe, a m. in. magazyny materiałów wydziału ruchu D. K. P. Tam to rozegrała się ponura tragedia, która jeszcze do dziś jest osłonięta mgłą tajemnicy.

W czasie przerwy obiadowej, gdy większość zatrudnionych w magazynach pracowników kolejowych znajdowała się w domu na obiedzie, w magazynie pracowali w małym biurze urzędnicy, 33-letni Paweł Pałka i 33-letni Paweł Pioskowski, obaj żonaci. Na krótko przed godziną 14-tą przez 10 minut nikt do tego biura w magazynach nie zaglądał i w tym to czasie popełniono tam krew mroząca w żyłach zbrodnię.

W chwili, gdy odkryto straszną zbrodnię, w biurze, tuż u wejścia, leżał Pałka, z przetrzełą piersią, głośno jęcząc. Zaalarmowani urzędnicy kolejowi, rozejrzawszy się po sąsiadującym z biurem magazynie, zauważyli w kącie, przy jednej z bram, ciemne kontury leżącego na podłodze człowieka. Zbliżywszy się, ku swemu przerażeniu ujrzeli Pioskownika w kałuży krwi, z przetrzełą skronią i strzaskaną czaszką, który już nie dawał znaku życia.

Urzędnicy chcieli natychmiast zaalarmować kierownictwo magazynów oraz naczelnika stacji, i dlatego udali się do biura, gdzie leżał Pałka, w którym znajduje się telefon. Z telefonu nie mogli jednak skorzystać, bowiem jak się okazało, słuchawka była oderwana od aparatu.

Natychmiast wezwano lekarza i policję, a dokoła magazynów, przy płotach i na ulicy, zgromadził się tysięczny tłum.

Ciężko rannego Pałkę, przewieziono do szpitala, gdzie w ciągu godziny wydobyto mu kulę z piersi. Dzięki niezwykle szybkiej pomocy lekarskiej, Pałka odzyskał zdrowie po kilkumiesięcznym pobycie w szpitalu.

W toku natychmiast wszczętych dochodzeń nie zdołano ustalić ani sprawy zbrodni, ani bliższych okoliczności oraz przyczyn. Władze bezpieczeństwa przypuszczały zrazu, że chodziło o akt zemsty ze strony jednego z b. kolejarzy. Podejrzanie to było dlatego prawdopodobne, że ciężko ranny Pałka w toku dochodzeń dawał do zrozumienia, iż zbrodni dokonał jeden ze zwolnionych ze służby kolejarzy. Wymieniano nawet nazwisko zbrodniarza. W toku dochodzeń jednak wszelkie poszlaki wskazywały na to, że zbrodni dokonał Pałka, poczem zamierzał popełnić samobójstwo, co jednak mu się nie udało. Wobec tego, Pałka po zwolnieniu go z szpitala, został aresztowany, ale do zamordowania śp. Pioskownika nie przyznał się, twierdząc, że morderstwa dokonał bliżej nieznanemu osobnik, którego wygląd opisał.

Zbrodni dokonano rewolwerem, skradzionym zastępcy naczelnika stacji. Rewolwer ten w kilka dni po dokonaniu morderstwa znaleźli kominiarze na dachu magazynu. Wyszło na jaw, że rewolwer mógł skraść tylko oskarżony Pałka, gdyż wiedział o miejscu przechowania broni i tylko on miał tam dostęp. Na podstawie tych oraz innych jeszcze poszlak, prokurator sporządził przeciwko Pałce akt oskarżenia, oskarżając go o zamordowanie śp. Pioskownika, który prócz rany postrzałowej odniósł szereg ran od uderzeń młotkiem w głowę. Niekorzystnie wypadła dla Pałki ekspertyza Zakładu Medycyny Uniwersytetu w Poznaniu.

Tajemnicza ta sprawa jest dzisiaj rozpatrywana przez Sąd Okręgowy w Katowiu, który zjechał w tym celu do Mysłowic. Rozprawa odbywa się w gmachu Sądu Grodzkiego w Mysłowicach. Dzisiaj również odbędzie się wizja lokalna

na miejscu zbrodni. Rozprawa potrwa w dniu dzisiejszym do godz. 21, a w drugim dniu, t. j. w piątek, rozpocznie się dopiero o godzinie 16 popołudniu.

Ze względu na szczupłość sali rozpraw, wstęp do gmachu sądu został znacznie ograniczony. Proces ten budzi powszechne zainteresowanie. (s)

Ilustracja przedstawia magazyn kolejowy w Mysłowicach. Pod bramą na lewo znaleziono zwłoki śp. Pioskownika. Na prawo grupa kolejarzy żywo komentuje zbrodnię, bezpośrednio po jej dokonaniu. (Ag. Fot. „Polonji” i „Siedmiu Groszy”. Fot. Cz. Datka.)

Na ilustracji widzimy biuro przy magazynach kolejowych w Mysłowicach, gdzie dokonano zagadkowej zbrodni. W biurze tam znaleziono ciężko rannego Pałkę. Na stole leży czapka i teczka Pałki, jak je tam położył przed zbrodnią. (Ag. Fot. „Polonji” i „Siedmiu Groszy”. Fot. Cz. Datka.)

Robotnicy szybów Jankowickich żądają zwołania kongresu rad zakładowych

W ub. niedzielę odbyło się wielkie zgromadzenie górników szybów Jankowickich (dawna kop. „Blücher”, własność ks. Donnersmarcka). Zebraniu przewodniczył p. H. Pierchała z Boguszowic. Przemówienie wygłosił sekretarz Prandzioch z Rybnika, omawiając sprawę urlopów turnusowych, oraz zapowiedzenia do pracy robotników powra-

cających z urlopu turnusowego. Dalej omówił p. P. projekt ubezpieczeń społecznych, opracowanym przez rząd. W końcu przyjęto rezolucję, protestującą przeciw wspomnianemu projektowi rządowemu oraz zwołania Kongresu Rad Zakładowych, na którym ustalona ma być forma walki z tym projektem rządowym.

„ZDECHNIJ TY PSIE”

Poławny mord w Sosnowcu

Niespełna 3 miesiące temu, przechodnie ulicy Modrzejskiej w Sosnowcu natknęli się na leżące na chodniku bezwładne ciało mężczyzny. Mężczyzna ten był ciężko ranny. Z pod brody z obrzmiej rany sączyła się krew.

Zapytany, rzekł ledwie dosłyszalnym głosem, iż nazywa się Antoni Nowakowski, i wyzionął ducha.

Nazajutrz mieszkańcy Sosnowca zaalarmowani zostali wieścią o potwornym morderstwie. Wszczęte śledztwo ujawniło sensacyjnie szczegóły zbrodni, której sprawcą był — jak się okazało — znany w Sosnowcu rzeźmieszek, 31-letni Jan Hanas (bez stałego miejsca zamieszkania).

Hanas miał przyjaciółkę, osobę z pół-

światka. Pewnego razu, podczas odbywania w więzieniu jednej z kar, wymierzonych mu przez sąd za różne przestępstwa, Hanas dowiedział się, że kochanka sprzeniewierzyła mu się, nawiązując stosunki z braćmi Nowakowskimi, Edmundem i Antonim.

Zdradzony kochanek przysięgł rywalom zemstę i przyrzeczenia dotrzymał.

Po opuszczeniu murów więziennych, Hanas zwałił w nocy Antoniego Nowakowskiego do klatki schodowej przy ulicy Modrzejskiej 38 w Sosnowcu i zaproponował mu wspólne napięcie się wódką. Sprężynowy nóż miał w pogotowiu. Nowakowski nie przewidywał złych zamiarów rzeźmieszka i przyszedł. Hanas tymczasem wyczekiwał tylko odpowiedniego momentu, by się na niego rzucić.

Tragedja uwiedzionej dziewczyny

Przed Wydziałem Zamiejscowym Sądu Okręgowego w Chorzowie toczyła się w ub. środę rozprawa przeciw niejkiej Bercie Kubickówny, stanu wolnego, zamieszkałej w Bielszowicach. Według aktu oskarżenia z początkiem roku bież. Kubickówna pozostawiła swoje 14-dniowe dziecko na torze kolejowym w Mitisdorf, pod Gliwicami. Niemowlę zdołał przypadkowo uratować od niechybnej śmierci przechodnie. Ludzie ci oddali dziecko do zakładu wychowawczego.

Na rozprawie sądowej oskarżona tłumaczy się tem, że tylko z obawy przed rodzicami porzuciła swe nieślubne dziecko na torze kolejowym. Sąd zasądził oskarżoną na rok więzienia z zawieszeniem kary. (ok)

Tajemnicza kradzież materiałów wybuchowych

Zagłębie Dąbrowskie zostało w ub. wtorek poruszone tajemniczą kradzieżą materiałów wybuchowych z prochni kopalni „Helena” w Niwce.

Zarząd tej kopalni zgłosił, że z magazynu materiałów wybuchowych niewykryci dotąd sprawcy skradli kilka paczek amonitu, około 300 kapiszonów i około 60 krążków lontu. Policja wszczęła energiczne dochodzenia, które, jak dotychczas nie dały pożądanego rezultatu.

Ze względu na fakt, że prochni tej pilnują dzień i noc uzbrojeni stróże, sensacyjna kradzież przedstawia się niezwykle tajemniczo.

Butelka z kwasem solnym na głowie przechodnia

Nielaki Karol Mencil, zam. w Chorzowie doniósł policji, że w dniu 11 bm, kiedy przechodził przez ul. Stawową w Chorzowie Dz. I-sza, jakiś osobnik rzucił na niego z okna butelkę, w której znajdował się kwas solny. — Butelka pękła i Mencil obłany został kwasem solnym. Jedynie dzięki szczęśliwemu zbiegowi okoliczności, biedak nie doznał żadnych poparzeń na ciele. Ubranie jednak uległo zupełnemu spaleni. W toku przeprowadzonych dochodzeń zdołano stwierdzić, że butelka wyrzucona została z okna przez niejakiego Augustyna Pierchałę, zam. przy tej samej ulicy pod nr. 2. Pierchałę aresztowano. Do tej pory nie zdołano stwierdzić, z jakiego powodu P. dopuścił się takiego czynu. (ok)

Wezwanie do sądu powodem samobójstwa

Przed Sądem Grodzkim w Rudzie Śl. odbyła się w ub. środę rozprawa przeciw bezrobotnym Leonardowi Bolendzie z Nowej Wsi, Józefowi Białkowi z Czarnego Lasu, w pow. Świętochłowickim, oraz Ernestowi Pietrasowi również z Czarnego Lasu, którym akt oskarżenia zarzucał uprawianie t. zw. dzikiego kopalnictwa. Oskarżeni wydobywali od dłuższego czasu węgiel na terenie kopalni Wolfgang Wawel w Rudzie. Ponieważ jednak nie jest to dozwolone, zrobiono na nich doniesienie do sądu.

Na środową rozprawę stawił jedynie dwaj oskarżeni, a mianowicie Bolenda i Białek, trzeci zaś oskarżony t. j. Pietras nie przybył, gdyż jak stwierdzono z nadesłanej do sądu przez policję relacji, popełnił samobójstwo.

Stwierdzono mianowicie że w dniu 16-go czerwca br. doręczono śp. Pietrasowi wezwanie do stawienia się na rozprawę sądową w sprawie nielegalnego wydobywania węgla, zaś w dzień następny popełnił samobójstwo. Najwidoczniej śp. Pietras tak się przejął tym faktem, że targnął się na życie. Wobec takiego obrotu rzeczy, sąd rozpatrywał jedynie sprawę pozostałych dwóch oskarżonych, których zasądził każdego po 1 tygodniu aresztu.

Radykalizm nie popłaca

Sędzia śledczy przy Sądzie Okręgowym w Chorzowie przesłuchiwał w ub. środę Wilhelma Halupkę, Franciszka Matuszewskiego, zam. w Goduli, oraz Teodora Kowalskiego i Wincentego Woźniaka z Orzegowa, członków R. R. U., którzy w dniu 10 bm. w Goduli dokonali napadu na członka Zw. Powst. Śl. Wincentego Skrzyżka, zam. w Goduli. Napadnięty został bardzo poważnie pobity, przyczem złamano mu lewą nogę. Po przesłuchaniu sędzia śledczy zarządził osadzenie w więzieniu Wincentego Woźniaka, pozostałych zaś sprawców oddano pod dozór policyjny. (ok)

Męczennica w Koronie

55)

Wicher wzmagał się z każdą nieomal chwilą. Belki chaty trzeszczały, a zdawał się słyszeć łoskot spadających lawin, co zupełnie podobne było do huku piorunów.

— Niech nas Bóg ma w swej opiece! — westchnął Antoni. — Jedna taka lawina zmiotłaby tę chatę jak piórko, aniby śladu po niej nie zostało! Byłaby to okropna śmierć!

— Jesteśmy w ręku Boga! — odrzekł Ravanel.

— Pamiętam jeszcze, jak to było przed czterdziestu laty, gdy mieszkałem w Argentieres. Jest to miejscowość, oddalona od Chamounix o sześć kilometrów. Miałem tam wówczas hotel i małe wiejskie gospodarstwo. Ja zajmowałem się hotelem, rolnictwo zaś i hodowlę bydła powierzyłem memu młodszemu bratu. Był to bardzo porządny i uczciwy chłopak, majątku jednak nie miał żadnego i nadto ożenił się z dziewczyną bez grosza posagu. Oboje mieszkali w górach, czuwając nad bydłem, które służyło w całej okolicy. Z początkiem jesieni powiedziałem naturalnie bratu, aby się sprowadził z żoną do mego domu we wsi i pomógł mi w zarządzaniu hotelem. Ale on był tego zdania, że to jeszcze za wcześnie, że ciepło będzie tego roku trwać dłużej i że lato tak prędko się nie skończy. I tak został w górach aż do pierwszych dni listopada! Wtedy posłałem mu list przez jednego z moich służących, prosząc go, aby natychmiast opuścił chatę w górach, temwięcej, że żona jego spodziewała się urodzenia pierwszego dziecka. Służący wrócił szczęśliwie i oznajmił mi, że brat i bratowa przybędą jutro do wsi, ale następny dzień minął, a ich nie było! Powietrze zmieniło się też nagle, niebo było pokryte czarnymi chmurami, śnieg zaczął padać i szalony wicher wył przeraźliwie. Był to początek zimy.

Wieczorem chciałem jeszcze iść z kilku odważnymi znajomymi do chaty, aby go, jeżeli zaszło coś nadzwyczajnego, sprowadzić do wsi. Ale moja żona nie chciała w żaden sposób na to pozwolić i widziałem ostatecznie sam, że byłoby to szaleństwem, które narażało nas na śmierć. Odłożyliśmy więc zamiar ten do następnego dnia. Zawieja była tak okropna, że nietylko nazajutrz, ale i przez parę następnych dni nie można było myśleć o wyprawie w góry. Nareszcie, gdy wicher nieco ustał, wybraliśmy się na pomoc memu bratu.

Straszną była to droga! Wpadliśmy w miękką śnieg aż pod ramiona, i dziś jeszcze nie rozumiem, że nie poginęliśmy tam wszyscy razem! I jakież było nasze przerażenie, gdy stanawszy wkońcu na miejscu, gdzie była chatka, znaleźliśmy ją całą zasypaną śniegiem. Lawina, staczająca się z góry, pokryła chatę i obory grubą warstwą śniegu, tak, że nie było ani śladu budynków. Postanowiliśmy teraz odkopać chatę i wziąć przynajmniej ciała nieszczęśliwych, aby je we wsi uczciwie pochować! Zabraliśmy się więc do roboty i po kilkogodzinnych, nadludzkich prawie wysileniach, zdołaliśmy odsłonić drzwi do obory. Na myśl okropnej śmierci brata i bratowej stanęły mi łzy w oczach, żal mi też było mego pięknego bydła, które tak marnie zginęło, i drżącą ręką nacisnąłem klamkę... Ale któż zdołał opisać nasze radosne zdumienie!

W tej chwili usłyszeliśmy wszyscy cichy ryk bydłecy! Jeżeli więc zwierzęta jeszcze żyły, to może i ludzie żyć będą, bo któżby dawał krowom przez sześć dni żywność!

— Dalej, dalej! — zawołałem, porywając gorączkowo siekiere.

— Jeżeli brat mój żyje, to wyprawię wam jutro uczcie, jakiej nikt jeszcze we wsi nie widział.

I nie minęło pół godziny, gdy wchodziliśmy do wnętrza chaty

— Mój brat żył, był zdrow, a chociaż czuł się nieco słaby powodu braku powietrza, to jednak nie tracił ani na chwilę nadziei, że wyjdzie cały z tego śnieżnego grobu. Bratowa żyła także i podała mi na przywitanie chłopczyka, liczącego sześć dni. Dziecko urodziło się właśnie tego dnia, którego mieli wrócić do wsi. Gdy lawina zasypała dom i oborę, wykuł mój brat w śniegu wąskie przejście, łączące obie chaty i tym sposobem uratował bydło, a sobie, żonie i dziecku życie. Mieli przynajmniej mleka podostatkiem i nie cierpieli ani głodu, ani pragnienia. Budynki, mocno zbudowane, oparły się lawinie.

Nazajutrz sprowadziliśmy wszystkich do wsi i brat mój, bratowa i urodzone pod lawiną dziecko żyją dziś jeszcze!

Po ukończeniu tego opowiadania położyli się obydwoj przyjaciele na ziemię, przykryli słomą, która i tutaj się znajdowała i usnęli tak smacznie, jak gdyby spoczywali w najwygodniejszych łóżkach.

W chwili, w której, wlokąc się z trudnością, dochodzili do chaty, buchnęła z dachu chmura czarnego dymu i w następnej sekundzie stanęła cała chatka w płomieniach!

Nazajutrz obudzili się wszyscy troje, pokrzepieni snem i z nową nadzieją w sercach, starali się rozpoznać położenie rzeczy. Cesarzowa była spokojna, a nawet wesoła i jej dobry przykład napełniał otuchą obydwóch mężczyzn.

Kawałek chleba i trochę wody, roztopionej ze śniegu, było ich śniadaniem.

Zawieja była dziś groźniejszą, niż wczoraj. Wiatr ustał wprawdzie, ale olbrzymie masy śniegu spadały z gór i wznosiły coraz to wyższy mur wokoło chaty.

— Jeżeli to tak potrwa do jutra — westchnął Antoni — to nie będzie już można drzwi otworzyć. Oby się pan Balmat pospieszył z pomocą, łatwo bowiem może być, że przybędzie za późno!

Ale dzień cały minął, nikt się nie ukazywał i nieszczęśliwi udawali się na spoczynek z tem przeświadczeniem, że w nocy będzie mur śnieżny wokoło chaty tak ściśniony, że ratunek stanie się dla nich niemożliwym!

Ravanel i Antoni usiłowali odkopać trochę śniegu od drzwi, ale wszystko to było daremne. Zaledwie odsunęli śnieg na kilka stóp szerokości, spadały zaraz nowe masy i zasypywały wszystko.

— Gdyby ludzie tam na dole — rzekł Antoni — wiedzieli, to tysiące spieszyłyby na pomoc cesarzowej austriackiej.

— W takim razie dobrze — odrzekła cesarzowa — że nikt się tego nie domyśla. Nie zniósłabym tego, gdybym wiedziała, że jeszcze więcej ludzi naraża życie swe dla mnie!

Trzeciego i czwartego dnia doszedł urkan do najwyższej potęgi. Jedna lawina za drugą spadały w przepaście

i to nieraz tak blisko chaty, że ostatnia chwila nieszczęśliwych zdawała się zbliżać z przerażającą szybkością. Zawieja ustawała zwolna, ale zimno wzmagало się coraz więcej.

Drzewa już prawie nic w chacie nie było, ogień gasnął na kominie.

Drżąc z zimna, z zsiniałymi ustami, biegali nieszczęśliwi po izbie, aby nieco rozgrzać skostniałe członki, które im zaczynały posłuszeństwo wypowiadać. Ręce ich były tak zdrętwiałe, że nie byli w stanie nic utrzymać. A zimno stawało się coraz dotkliwsze!

Antoni przeklinał opieszałość pana Balmata.

— Umrzemy tu z głodu i zimna! — mówił, drżąc z gniewu. — Balmat wie przecież, że jesteśmy tutaj, i ani myśli o ratowaniu nas! Pozwól mi, pani cesarzowo, zejść na dół! Przekopię się może przez śnieg i lody i wrócę z pomocą dla was!

— Zostawiłbyś mnie tu samą? — rzekła Elżbieta łagodnie. — A gdyby nas w czasie twej nieobecności lawina

całej drogi, którą odbywali, opisywać nie podobna. Przechodzili przez liczne przepaście, przez mury lodowe, staczali się nieraz z pochyłości i byli w nieustannem niebezpieczeństwie życia. Ale Ravanel i Antoni przysięgli sobie, że będą walczyć do upadłego nie o własne życie, lecz o życie cesarzowej.

Najgorszym ich wrogiem było zimno. Elżbieta czuła z przerażeniem, że krew zaczyna stygnąć w jej żyłach, w oczach miała dziwne klucie, a ręce i nogi nabrały ogromnej ciężkości.

I po trzech godzinach straszliwego wyteżenia wszystkich sił, oświadczyła, że już dalej iść nie może.

Ravanel i Antoni byli też już do połowy skostniali.

— Nie, — rzekła Elżbieta, — dalej iść nie możemy. Wróćmy lepiej do chaty. Tyle sił jeszcze nam starczy — śpieszmy się! Tam umrzemy spokojnie, przynajmniej pod dachem, a nie na drodze.

Ravanel i Antoni milczeli, ale wypełnili natychmiast rozkaz cesarzowej i wrócili z powrotem do chaty.

Na sam wieczór prawie nawpół żywi stanęli nareszcie u celu, aby nigdy już stąd nie wyjść. Wrócili po śmierć wspólną — spokojną, ale pełną!

Ale nagle stało się coś nieprzewidzianego i okropnego.

W chwili, w której, wlokąc się z trudnością, dochodzili do chaty, buchnęła z dachu chmura czarnego dymu i w następnej sekundzie stanęła cała chatka w płomieniach!

Był to widok przerażający, ale wspaniały. Zdawało się, że śnieg pali się.

Cesarzowa zaczęła głośno płakać.

— Sam Bóg, — zawołała — odbiera nam ostatni ratunek! Czemuże zażyliśmy na tak okrutny los!

— Nie wiem, — rzekł Ravanel, — jakim sposobem ogień mógł powstać! Przypominam sobie zupełnie dokładnie, że na kominie ani jednej nie było iskielki!

W takim razie ktoś chatę podpalił! — krzyknął Antoni. — Jakiś zły duch musi tu gospodarować! Najpierw zabrał żywność a teraz ogień podkłada!

— Cicho, Antoni — rzekła cesarzowa. — Wiesz przecież, że duchów niema na świecie.

Ale zaledwie słowa te wymówiła, dał się tuż za nią słyszeć dziki, nieludzki prawie śmiech.

Cesarzowa przerażona, obróciła się.

— Obłąkana! — zawołała. — Obłąkana z góry Montblanc!

Postać kobiety, okrytej łachmanami, zwolna zbliżyła się do niej. Czarne, rozpuszczone włosy okrywały ją, jak płaszczem aksamitnym, a biała, piękna twarz miała wyraz tak bezgranicznej rozpacz, że nawet mężczyźni cofnęli się mimowoli.

Obłąkana podniosła teraz zaciśniętą pięść do góry, a wielkie jej, czarne oczy, błysnęły groźnie.

Antoni stanął przed cesarzową.

— Daj pokój, — rzekła Elżbieta, — nieszczęśliwa ta kobieta nie zrobi mi nic złego. Ona jest obłąkana!

— Tem niebezpieczniej!

Kobieta zbliżyła się do cesarzowej i spojrzała jej uważnie w twarz.

— Oddaj mi moje dziecko! — krzyknęła nagle. — Wzięłaś mi mego syna! Gdzie jest Luigi? Miłosierdzia! Pomóżcie mi szukać mego dziecka!

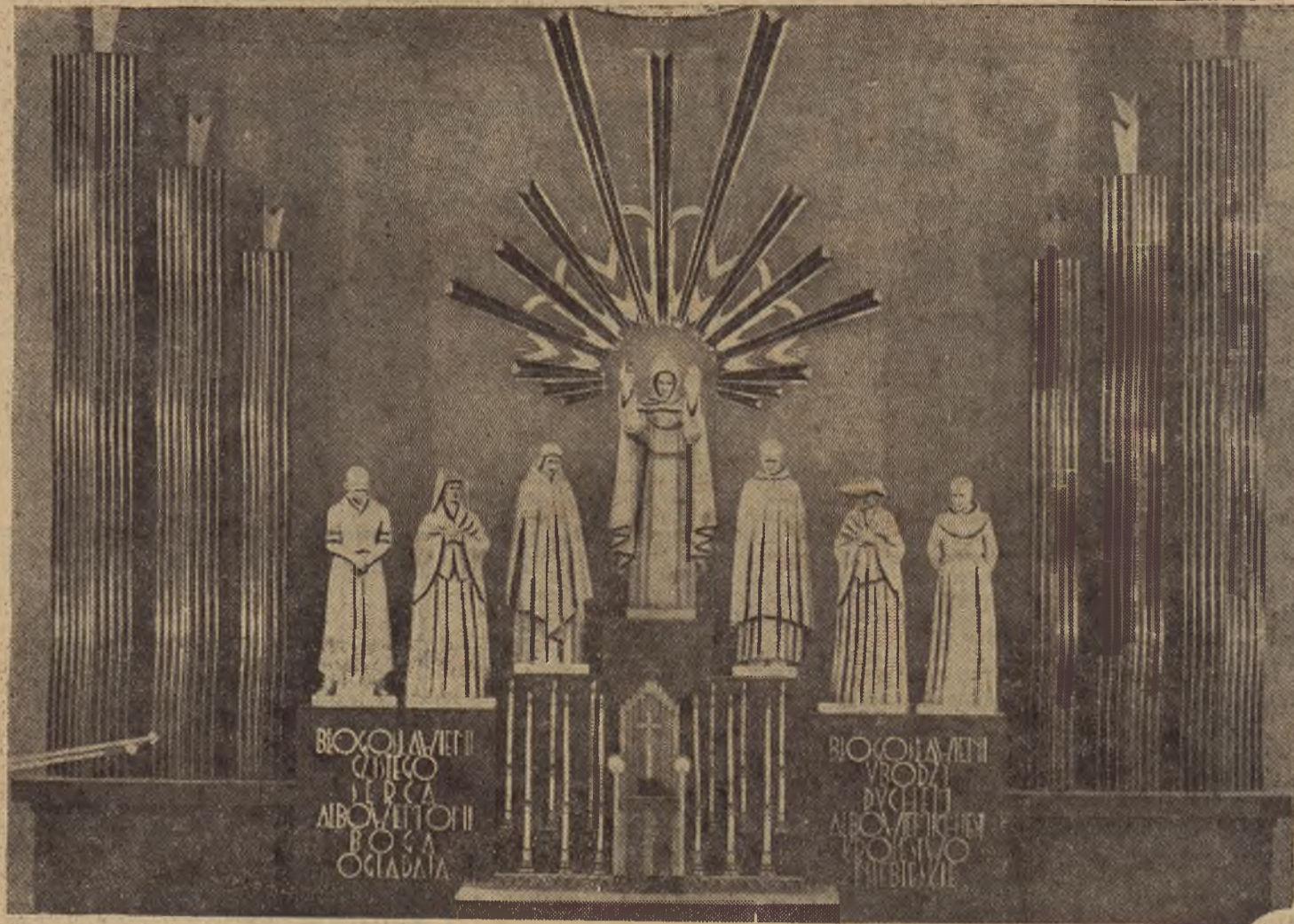
Cesarzowa zadrżała.

Nie po raz pierwszy w życiu słyszała te słowa, nie po raz pierwszy widziała tę twarz bladą, zrozpaczoną!

Była to ta sama kobieta, która wówczas znalazła nieprzytomną na skale i która rzuciła straszliwe przekleństwo na nią w przystępie obłąkania.

Imię i nazwisko tej kobiety zapisała sobie nawet w swym dzienniku, a imię to brzmiało: Luigia Luccheni!

(Ciąg dalszy nastąpi).

Wielki ołtarz w nowym kościele w Chorzowie, pod wezwaniem św. Antoniego.

Artysta rzeźbiarz Bolesław Langmann, twórca ołtarza w nowym kościele w Chorzowie.

Notowania giełdy w Warszawie

z dnia 12 września 1934 r.

Papiery państwowe:

3 proc. poz. budowlana 45,00. 4 proc. poz. inwest. zw. 118,00. 5 proc. poz. konwers. 65,50 do 66,00. 6 proc. poz. dolarowa 70,13. 4 proc. poz. dolarowa 52,75—62,90. 7 proc. poz. stabilizacyjna 72,00—72,38—72,13. 7 proc. L. Z. Państw. Banku Rolnego 83,25. 8 proc. L. Z. Państw. Banku Rolnego 94,00. 7 proc. L. Z. Banku Gospod. Krajow. 83,25. 8 proc. L. Z. Banku Gospod. Krajow. 94,00. 7 proc. oblig. Banku Gospod. Krajow. 83,25. 8 proc. oblig. Banku Gospod. Krajow. 94,00. 4 i pół L. Z. Ziemiński Kredyt. 52,75—52,25 drobne. Tendencja przeważnie mocniejsza.

Poznańska giełda zbożowa

z dnia 12 września 1934 r.

Ceny parytet Poznań.

Zyto stare i nowe cena tranzakcyjna tranz. 770 ton 17,75. Zyto stare i nowe cena tranzakcyjna tranz. 75 ton 17,70. Zyto stare i nowe cena tranzakcyjna tranz. 15 ton 7,60. Owies nowy cena tranzakcyjna tranz. 30 ton 18. Jwies nowy cena tranzakcyjna tranz. 120 ton 17,75. Owies nowy cena orientacyjna 17,50—18. Gorczyca 53—55. Siemię lniane 45—47. Reszta notowań bez zmiany. Usposobienie spokojne.

Tranzakcje na odmiennych warunkach: żyta 1145 ton, pszenicy 180 ton.

CENY NABIAŁU W KATOWICACH.

Na posiedzeniu komisji notowań cen nabiału przy Izbie Handlowej w Katowicach, odbytem w dniu 11 września br., ustalono nast. ceny nabiału:

CENY MLEKA: Przy sprzedaży hurtowej franco stacja odbiorcza 16 gr. za litr, w półhurcie 19—21 gr. za litr, w detalu w Katowicach 26 gr. za litr, na prowincji ceny są niższe. Tendencja cen spokojna.

Ceny masła: I gatunek w hurcie 2,10—2,20 zł. za 1 kg., I gat. w detalu 2,40—2,60 zł. za 1 kg., II gat. w hurcie 1,90 zł. za 1 kg., II gat. w detalu 2,20 zł. za 1 kg., kuchenne w hurcie 1,70 zł. za 1 kg., kuchenne w detalu 2,— zł. za 1 kg.

Cena masła wlejskiego nie zanotowano. Tendencja nieco mocniejsza.

Smietana 22—24 proc. za litr w hurcie 1,20 zł., w detalu 1,40—1,60 zł.

Abonujcie „Siedem Groszy“

Ogłoszenia

8 MÓRG POLA, nadającego się do budowy, przy kopalni Hoym, do sprzedania. Melchior Wieczorek, Niedobczyce. 964

MAŁY DOMEK z ogrodem, przy głównej szosie, blisko stacji, zaraz do sprzedania. Wiadomość: p. Kosma, Piasek, pow. Pszczyzna. 963

PIERWSZA ŚLĄSKA SZKOŁA MUZYCZNA (Wyższa i Niższa) w Katowicach, ul. Szopena nr. 16, telefon 301-36, obok P. K. O., Filja w Tarnowskich Górach w Katolickim Domu Parafjalnym, pod dyrekcją znanego kompozytora prof. Stefana Ślązaka, przyjmuje zapisy nowo-wstępujących uczniów na rok szkolny 1934/35. Do szkoły niższej przyjmowani są bez początków. Otwarte zostały klasy wszystkich przedmiotów muzycznych. Opiata za naukę od 15 złotych miesięcznie. Dla przyjezdnych 75 proc. zniżka kolejowa do 100 kilometrów.

ZAPOWIEDZ. Podaje się o ogólnej wiadomości, że 1. czeladnik szewski Franciszek Zientek, kawaler, zamieszkały w Rydułtowach; 2. niezamężna Hildegarda Poloczówna, bez zawodu, zamieszkała w Rydułtowach, chcą zawrzeć związek małżeński. Obwieszczenie zapowiedzi nastąpić winno w gminie Rydułtowy i czasopiśmie „Siedem Groszy“, wychodzącym w Katowicach. Rydułtowy, dnia 6 września 1934 r. Urzędnik Stanu Cywilnego, w zastępstwie (—) Leks. 965

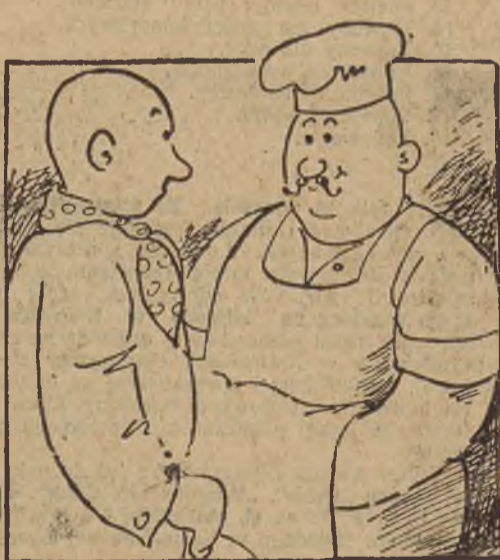

Cztery pokolenia jednej rodziny. 75-letnia Marjanna Golaszowa, 48-letnia Walerja Wojciechowska, 27-letnia Marta Maksalonowa oraz jej synek. Fotografija przedstawia prababkę, babkę, matkę i syna, wszyscy zaś są przyjaciółmi „Siedmiu Groszy“.

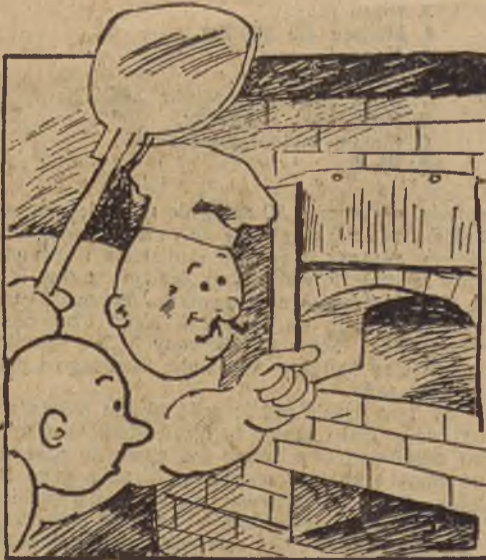
Przygody bezrobotnego Froncka

Za gospośi wstawiennictwem, z protekcji cici Doroty — zgłasza Froncek się w piekarni, gdzie ma dostać znów robotę.

Piekarz patrzy, bada, sprawdza, wypytuje i nie wierzy... Aż się wreszcie dogadali: — do roboty więc, a szczerze!

Już ćwiczenia wstępne robią, majster Fronckowi klaruje — jak, co, kiedy, naco, poco. Ten w milczeniu się dziwuje.

„Ten przyrząd — łopata zwie się: na tym instrumencie jedzie tort do pieca oraz z pieca...“ Froncek ciekaw, co to będzie?

(Ciąg dalszy nastąpi).

MIESIĘCZNY ABONAMENT „7 GROSZY“ Z DOSTAWĄ DO DOMU PRZEZ AGENTÓW LUB PRZEZ POCZTĘ W KRAJU ZŁ. 2.31—PRZY ZAMÓWIENIU W URZĘDZIE POCZT. ZŁ. 2.41

REDAKCJA
KATOWICE
SOBIESKIEGO 11
TELEFON 34-981
P. K. O. 301-746

CENNIK OGŁOSZEŃ W „7 GROSZACH“
1 POLE O WYMIARZE 35 mm. x 67 mm. ZŁ. 15.
OGŁOSZENIA DROBNE 20 GR. ZA SŁOWO.